

Att sitta i viltförvaltningsdelegationen

Den nya viltförvaltningsdelegationen i Dalarna går nu in på sitt andra år. Delegationen som hade sitt första möte i mars förra året skapades på uppdrag av regeringen då det enligt den nya rovdjurspolitiken ska finnas en viltförvaltningsdelegation i varje län som ska ta övergripande beslut i viltfrågor. Delegationen kommer till exempel att bedöma hur många djur av varg, björn, lo och järv som bör finnas i Dalarna. Det slutgiltiga beslutet tas dock fortfarande av Naturvårdsverket.

För att svara för naturvårdsintresset i delegationen representerar Jarl Hammarqvist tre organisationer; Naturskyddsföreningen, Rovdjursföreningen och Dalarnas Ornitologiska Förening.

- Delegationen har möten ungefär varannan månad, underlagsmaterialet är omfattande och vi har ett stort ansvar. Vi ska ju bland annat, utifrån regeringens ramar, fatta beslut om övergripande riktlinjer för skydds- och licensjakt. Diskussionerna är bra och jag uppfattar det som att kompetensen är god och intresset stort bland de olika representanterna.

Jarl Hammarqvist i Grönklitts björnpark.
Foto: Lillian Lundin Stöt

Hur ser du på din roll i delegationen? Finns det möjlighet att påverka?

- Det finns alltid möjlighet att påverka såväl inom som utanför delegationen. Jag tycker att jag får gott gehör för mina synpunkter och det finns alltid möjlighet att påverka besluten inom de givna ramarna, berättar Jalle. Min roll i delegationen är dock inte att föra ut Naturskyddsföreningens budskap men väl hur naturvården tolkar de direktiv som getts åt delegationen. I mitt arbete där tvingas jag alltså att ibland ställa mig bakom beslut som vare sig jag eller de jag representerar tycker är bra. Jag kan t.ex. inte reservera mig mot ett beslut bara för att naturvården inte tycker om det utan endast om vi menar att det strider mot de direktiv och mandat som getts åt delegationen. Här finns det ett skäl till oro menar jag.

- Läger vi för stor vikt vid delagationsarbetet kan vi få svårt att få fram det vi verkligen vill. Som ett exempel kan nämnas vargjakt. I direktiven till delegationen ingick i år licensjakten som en förutsättning! Att i delegationen protestera mot den är därför meningslöst även om alla tre föreningarna är emot den. Sådant föreningsarbete är minst lika viktigt som förr men är ett ansvar som länsförbund och kretsarna har och som jag och andra medlemmar har i det dagliga mötet med andra människor. Dock tycker jag att det från riksföreningen saknas ett tydligt budskap och en god strategi för rovdjursfrågorna, vilka skulle om det fanns underlätta avsevärt för oss medlemmar i dialogen med andra människor. Vad ska vi svara när andra frågar oss – Hur vill ni ha det med vargen?

Till sist Jalle, hur ser förutsättningarna ut för en uthållig rovdjursstam i Dalarna ut just nu? Vilken av björnen, vargen, järven eller lodjuret har sämst, respektive bäst förutsättningar?

-Jag är optimist. Fantastiska saker har redan hänt och det måste vi tillåta oss att glädjas åt. Vi har alla de fem stora i vårt län och björn och lo i goda stammar. Järven är på gång

den med och vem vågade hoppas på det för 15 år sedan? Även vargen har ökat duktigt men den är speciell i några viktiga avseenden och gör verkligen stor skillnad där den finns. Den äger en enorm tjuskraft och sätter verkligen pricken över i i ordet vildmark. Å andra sidan äter den som bekant inte bär och sover om vintern som björnen. Den är ett kraftfullt rovdjur som skattar såväl vilt- som tamdjursstammarna året runt. Det är därför inte underligt att den berör och även upprör många. Den kan därför sägas vara knäckfrågan för klarar vi vargen klarar vi rovdjuret.

- Här tycker jag att vi inom Naturskyddsföreningen dessvärre ofta agerar ogenomtänkt och använder fel argument. Att licensjakt på varg strider mot EU:s regelverk är förvisso sant men ett uruselt argument i de bygder vargen finns där kanske 70% röstade nej till EU. Att något beslutats i riksdagen är nästan lika illa det i ett län med Dalarnas historia.

- Vi måste skapa en positiv bild av samexistensen med varg och få med oss så många det bara går på denna vision. För att lyckas med det måste vi samtala med andra intressen och bemöta dessa med respekt. Vi måste ständigt påminna oss om att det är skillnad mellan att vara skeptisk till varg och att "hata" dem och att det är skillnad mellan jägare och tjuvskyttar. Vi får inte heller avfärda folks rädsla för rovdjur även om den är statistiskt obefogad.

- Kanske använder vi även ett onödigt högt tonläge när vi kommenterar att stanna på etappmålet 200 djur om några år? Jag tycker inte att vi får glömma att det nu finns över 200 vargar i landet vilket är några 1000% mer än för en mansålder sedan. Regeringens syfte med etapphalten är att öka acceptansen. Man kan ha olika uppfattningar om hur detta fungerar men det är allt en jäkla skillnad mellan en licensjakt och att utrota.

Intervju av Mikael Källman i januari 2011.